

Sygn. akt IX Ka 1138/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 października 2013 roku

Sąd Okręgowy w Kielcach IX Wydział Karny-Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Leszek Grzesiak

Sędziowie: SO Tomasz Nowak (spr.)

SO Klaudiusz Senator

Protokolant: st.sekr.sądowy Anna Niebudek

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Kielcach Roberta Jagusiaka

po rozpoznaniu w dniu 17 października 2013 roku

sprawy T. T. (1)

oskarżonego o przestępstwo z art.238 kk i art.233 § 1 kk w zw. z art.11 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Kielcach

z dnia 18 kwietnia 2013 roku sygn. akt XII K 35/13

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 260 (dwieście sześćdziesiąt) złotych tytułem kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

IXKa (...)

UZASADNIENIE

Prokurator Rejonowy w Kielcach oskarżył T. T. (1) o to, że:

W dniu 29 sierpnia 2010 roku na posterunku Policji w R. Komisarzatu Policji w Ł. po uprzednim pouczeniu o odpowiedzialności karnej za złożenie zawiadomienia o nie popełnionym przestępstwie i odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań, złożył zawiadomienie o przestępstwie uzależnienia wykonania czynności służbowych w związku z pełnieniem funkcji publicznej przez funkcjonariusza (...) Komendy Wojewódzkiej Policji w K. wobec siebie od otrzymania korzyści majątkowej w kwocie 1000 złotych, które faktycznie nie miało miejsca oraz zeznając nieprawdę złożył fałszywe zeznania dotyczące okoliczności i przebiegu powyższego zdarzenia w toku postępowania 4Ds 294/ 10 Prokuratury Rejonowej K.- Wschód w K., mające służyć za dowód w przedmiotowym postępowaniu

tj. o przestępstwo z art. 238 kk i art. 233 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.

Sąd Rejonowy w Kielcach wyrokiem z dnia 18. IV. 2013 r. w sprawie XIIK 35/ 13 orzekł, co następuje:

I. oskarżonego T. T. (1) uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu stanowiącego przestępstwo z art. 238 kk i 233 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i za ten czyn na podstawie art. 233 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 pkt 1 i 2 kk w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej wobec T. T. (1) kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił ustalając okres próby na 2 (dwa) lata;

III. na podstawie art. 71 § 1 kk w zw. z art. 33 § 1 i 3 kk wymierzył T. T. (1) karę grzywny w wysokości 60 (sześćdziesiąt) stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych;

IV. na podstawie art. 627 kpk zasądził od T. T. (1) na rzecz Skarbu Państwa – Sadu Rejonowego w Kielcach kwotę 330 (trzysta trzydzieści) złotych tytułem opłat od orzeczonych kar.

Powyższy wyrok zaskarżył w całości na korzyść oskarżonego jego obrońca zarzucając:

I. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść tego orzeczenia, a to bezpodstawne ustalenie, że oskarżony w chwili składania zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa miał świadomość tego, że przestępstwa nie popełniono, a jego działanie miało charakter celowy i zamierzony, podczas gdy w zgromadzonym materiale dowodowym brak jest dowodów w tym zakresie,

II. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, a to art. 4 kpk, art. 5 § 2 kpk, art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk poprzez naruszenie zasady obiektywizmu, a to nieuwzględnienie okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego w szczególności rozstrzygnięcie nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego i dowolną ocenę materiału dowodowego

- art. 2 § 2 kpk, art. 366 § 1 kpk w zw. z art. 8 § 1 kpk poprzez niewyjaśnienie wszystkich istotnych okoliczności sprawy w szczególności strony podmiotowej czynu, które to ustalenie ma podstawowe znaczenie dla odpowiedzialności z art. 238 i 233 kk a oparcie się w tym zakresie na treści orzeczenia innego organu

- art. 424 kpk poprzez niewskazanie dlaczego Sad nie uznał dowodów przeciwnych w szczególności dlaczego nie powziął wątpliwości w zakresie strony podmiotowej czynu skoro w sprawie brak dowodów w tej kwestii, a także niewskazanie które dowody świadczą o tym, że oskarżony miał pełną świadomość że zawiadamia o przestępstwie niepopelnionym;

III. z ostrożności procesowej naruszenie prawa materialnego, a to art. 233 § 1 kk i art. 238 kk w sytuacji kiedy T. T. (1) składając zawiadomienie i zeznając jako świadek korzystał z przysługującego mu w innej sprawie prawa do obrony.

Wobec powyższego wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu,

ewentualnie o:

2. uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest oczywiście bezzasadna. Wbrew wywodom skarżącego Sąd Rejonowy prawidłowo przeprowadził postępowanie dowodowe i zgromadził niezbędne dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy dowody, które poddał właściwej analizie w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku. Sąd ten wskazał, którym dowodom dał wiarę i dlaczego, a którym i z jakich przyczyn cech wiarygodności odmówił. Podkreślić należy, że Sąd Rejonowy dokonał analizy dowodów we wzajemnym powiązaniu ze sobą. Słusznie Sąd Rejonowy oparł się w niniejszej sprawie na dowodach w postaci: wyroku Sądu Rejonowego w Kielcach z 16. IX. 2011 r. w sprawie XIIK 1967/ 10 wraz

z uzasadnieniem, postanowienia Prokuratora Rejonowego o umorzeniu śledztwa w sprawie 4 Ds. 294/ 10 / S, postanowienia Sądu Rejonowego w Kielcach w sprawie XII Kp 908/ 10, protokołu przyjęcia ustnego zawiadomienia o przestępstwie i przesłuchania w charakterze świadka T. T. (1) , który to materiał dowodowy właściwie Sąd Rejonowy uznał za stanowczy , zbieżny ze sobą i tworzący jednolitą, wzajemnie ze sobą korespondującą całość, który w sposób jednoznaczny wskazuje, iż oskarżony T. T. (1) dopuścił się zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu.

Przy tak stanowczym, logicznym i spójnym ze sobą materiale dowodowym podzielić należy jako właściwe stanowisko Sądu Rejonowego przypisujące oskarżonemu winę odnośnie czynu opisanego w zaskarżonym wyroku i słusznie sąd ten odmówił wiary sprzecznym z wiarygodnym materiałem dowodowym- wskazanym przez sąd I instancji w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku- wyjaśnieniom oskarżonego T. T. (1), który nie przyznawał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i konsekwentnie odmawiał jakichkolwiek wyjaśnień w niniejszej sprawie, a również w ocenie Sądu Okręgowego powyższe stanowisko oskarżonego należy uznać za gołosłowne, wykrętne i stanowiące jedynie linię obrony oskarżonego zmierzającego za wszelką cenę do uniknięcia odpowiedzialności karnej w niniejszej sprawie.

W tej sytuacji- zdaniem Sądu Okręgowego- jako absolutnie chybione należy uznać wszystkie wskazane wyżej zarzuty apelacyjne skarżącego tj. zarówno zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał mieć wpływ na treść orzeczenia, a to bezpodstawne- zdaniem skarżącego – ustalenie, że oskarżony w chwili składania zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa miał świadomość tego, że przestępstwa nie popełniono, a jego działanie miało charakter celowy i zamierzony, podczas gdy w zgromadzonym materiale dowodowym brak jest dowodów w tym zakresie, jak i zarzut obrazy przepisów postępowania, która miała mieć wpływ na treść wyroku, a to przepisów art. 4 kpk, art. 5 § 2 kpk, art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk, art. 2§ 2 kpk, art. 366 § 1 kpk w zw. z art. 8 § 1 kpk, art. 424 kpk – w sposób wskazany w pisemnej apelacji skarżącego, jak i zgłoszony z ostrożności procesowej zarzut obrazy prawa materialnego, a to art. 233 § 1 kk i art. 238 kk, w sytuacji kiedy T. T. (1) składając zawiadomienie i zeznając jako świadek korzystał z przysługującego mu w innej sprawie prawa do obrony.

Zdaniem Sądu Okręgowego apelacja skarżącego stanowi jedynie gołosłowną i nieprzekonywującą polemikę z prawidłowymi ustaleniami i wywodami sądu I instancji i nie zawiera żadnego argumentu, który byłby w stanie skutecznie podważyć trafność zaskarżonego rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego, a ponadto opiera się ona na wyjątkowo tendencyjnej, nieobiektywnej ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego jak i interpretacji zamieszczonego w apelacji orzecznictwa Sądu Najwyższego.

Tymczasem- w cenie sądu odwoławczego – ustalenia faktyczne poczynione przez sąd I instancji w sposób jednoznaczny wynikają z dokonanej przez tenże sąd prawidłowej oceny dowodów , która nie przekracza w żadnym stopniu granic swobodnego uznania sędziowskiego zakreślonych treścią art. 7 kpk, a jest ona wszechstronna, logiczna i zgodna ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego jak również- wbrew odmiennemu stanowisku skarżącego-uwzględnia okoliczności przemawiające zarówno na korzyść jak i niekorzyść oskarżonego, przy czym nie zachodziła nawet konieczność rozstrzygnięcia nie dających usunąć się wątpliwości, bowiem w ocenie Sądu Okręgowego takowe wątpliwości nie zachodziły w niniejszej sprawie. Także podstawą zaskarżonego wyroku był całokształt okoliczności ujawnionych na rozprawie o czym przekonuje treść pisemnych motywów, które zostały sporządzone w sposób zgodny z wymogami art. 424kpk.

Ponadto wnikliwa analiza pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku w ocenie Sądu Odwoławczego jednoznacznie wskazuje, iż Sąd Rejonowy wyjaśnił wszystkie istotne okoliczności przedmiotowej sprawy, a podstawą zaskarżonego wyroku są ustalenia faktyczne odpowiadające prawdzie.

Sąd Okręgowy podziela w całości jako trafne, rzeczowe i przekonujące samodzielne ustalenia sądu I instancji zaprezentowane w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku- patrz k. 182- 190, które zapewne są skarżącemu znane, a w związku z tym nie ma potrzeby w tym miejscu ich powtarzać ani przypominać.

Należy w tym miejscu jedynie podkreślić, że wbrew odmiennemu stanowisku skarżącego- sąd I instancji na podstawie dość wnikliwej analizy miarodajnych dowodów z dokumentów wskazanych w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku „nie czuł się” związany rozstrzygnięciem innego organu i poczynił w niniejszej sprawie samodzielne

ustalenia faktyczne i prawne, oceniając w ramach swych kompetencji ustawowych zebrane w niniejsze sprawie zwłaszcza dowody z wskazywanych wyżej dokumentów m. in. wyroku z uzasadnieniem w sprawie XIIK 1967/ 10 czy postanowienia prokuratora o umorzeniu śledztwa, czy wreszcie protokołu przyjęcia ustnego zawiadomienia o przestępstwie i przesłuchania w charakterze świadka.

W ocenie sądu odwoławczego dość szczegółowo ustalony przez sąd I instancji w niniejszej sprawie stan faktyczny zawierający wprost cytaty z treści protokołu przyjęcia ustnego zawiadomienia o przestępstwie i przesłuchania w charakterze świadka T. T. (1) w sprawie 4 Ds. 294/ 10 Prok. Rej. K.- Wschód w K. – patrz k. 182- 183 w sposób ewidentny podważa trafność zarzutu skarżącego co do – jego zdaniem- braku dowodów na okoliczność aby oskarżony w chwili składania przedmiotowego zawiadomienia miał świadomość, że przestępstwa nie popełniono.

Zdaniem Sądu Okręgowego skarżący zupełnie niezasadnie przecenia wagę rzeczywiście użytego przez oskarżonego w czasie przedmiotowego przesłuchania określenia „odebrałem jako żądania korzyści” i wysnuwając na tej podstawie błędny wniosek, że oskarżony wyrażał wówczas jedynie swoje podejrzania i nie miał świadomości że przestępstwa nie popełniono.

Zdaniem sądu odwoławczego wnikliwa analiza wspomnianego wyżej protokołu przyjęcia ustnego zawiadomienia o przestępstwie i przesłuchania w charakterze świadka T. T. - w ujęciu kompleksowym- jednoznacznie- wskazuje, mając na uwadze fragmenty bardzo precyzyjnych zeznań w charakterze świadka zawierających wręcz cytaty z wypowiedzi korumpującego go policjanta (patrz k. 13- 14 akt sprawy 4Ds 294/ 10 Prok. Rej. w K. na pełną jednoznaczność, kategoryczność i świadomość T. T. (1) swych wypowiedzi i konsekwencji swych słów (po uprzednim pouczeniu go o tych konsekwencjach jak również z racji bezspornej okoliczności , iż oskarżony jest byłym funkcjonariuszem policji co jeszcze bardziej utwierdza w przekonaniu pełnej świadomości oskarżonego sytuacji w jakiej się znajdował składając zawiadomienie o przestępstwie (którego w istocie nie popełniono na co wskazuje treść prawomocnego postanowienia o umorzeniu śledztwa w sprawie 4 Ds. 294/ 10. Tych istotnych okoliczności skarżący- zupełnie nie wiedzieć czemu – nie dostrzega.

Sąd Okręgowy podziela stanowisko Sądu Najwyższego zaprezentowane w przytoczonych przez skarżącego w swej pisemnej apelacji orzeczeniach Sądu Najwyższego jednak nie mogą mieć one zastosowania w niniejszej sprawie, a zatem i oczywiście chybiony jest zarzut apelacyjny zgłoszony z ostrożności procesowej, a dotyczący obrazy prawa materialnego , a to art. 233 §1 kk i art. 238 kk w sytuacji Kiedy T. T. (1) składając zawiadomienie i zeznając jako świadek – zdaniem skarżącego- korzystał z przysługującego mu w innej sprawie prawa do obrony.

Sąd Okręgowy zwraca uwagę, iż T. T. (1) występował w charakterze oskarżonego w sprawie XIIK 1967/ 10 Sądu Rejonowego w Kielcach, gdzie stanął pod zarzutem , iż w dniu 28. VIII. 2010 r. w C. prowadził w stanie nietrzeźwości samochód marki J. to jest o przestępstwo z art., 178 a § 1 kk i z całą pewnością w tejże sprawie korzystał w pełni z prawa do obrony.

Z całą pewnością wspomniane uprawnienie T. T. (1) nie rozciągało się na jego zachowanie z dnia 29 sierpnia 2010 roku opisane w zaskarżonym wyroku, w którym nie przedstawiał w istocie rzeczy okoliczności związanych bezpośrednio z postawionym mu zarzutem z art. 178 a § 1 kk, a jego zawiadomienie i zeznania dotyczyły późniejszego zachowania funkcjonariusza policji mającego miejsce po czynie będącym przedmiotem rozpoznania w sprawie XIIK 1967/ 10 Sądu Rejonowego w Kielcach.

W tej sytuacji- w ocenie sądu odwoławczego- to oskarżony T. T. (1) w dniu 29. VIII. 2010 r. na Posterunku Policji w R. fałszywie zawiadomił i oskarżył będąc przesłuchiwany w charakterze świadka funkcjonariusza policji o rzekome żądanie od niego korzyści majątkowej w zamian za uzależnienie wykonania czynności służbowej a tym samym w żadnej mierze jego takie zachowanie nie realizowało prawa do obrony oskarżonego T. T. (1) w sprawie XIIK 1967/ 10 Sądu Rejonowego w Kielcach, a stanowiło typowy odwet na funkcjonariuszu, który mu nie uległ wykonując swe obowiązki służbowe poprzedniego dnia wobec oskarżonego.

Okoliczności podane przez T. T. (1), opisane w zaskarżonym wyroku, w istocie rzeczy nie miały bezpośredniego, ani pośredniego wpływu na odpowiedzialność oskarżonego w innej sprawie, za czyn z art. 178 a § 1 kk.

Również dokonana przez Sąd Rejonowy prawidłowa ocena dowodów pozwoliła na wyjaśnienie wszystkich istotnych okoliczności sprawy, którą Sąd Okręgowy podzielił jako właściwą w zakresie ustaleń faktycznych, winy oskarżonego i kwalifikacji prawnej przypisanego mu czynu.

Zdaniem Sądu Odwoławczego sąd I instancji wymierzając oskarżonemu stosowną karę uwzględnił i należycie rozważył wszystkie okoliczności zgodnie z dyrektywami zawartymi w art. 53 § 1 i 2 kk, a wymierzona kara jest adekwatna do stopnia zawinienia oskarżonego i wagi przypisanego mu czynu.

Z tych względów Sąd Okręgowy na podstawie art. 437 § 1 kpk utrzymał w mocy zaskarżony wyrok nie znajdując żadnych argumentów do uwzględnienia zarzutów i wniosków apelacyjnych.

Orzeczenie o kosztach żądanych za postępowanie odwoławcze oparto na przepisach art. 626 § 1 kpk, art. 636 § 1 kpk i art. 2 ust. 1 pkt. 2 i art. 3 ust. 2 i art. 8 ustawy z 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U z 1983 r Nr 49 poz. 223 z późn. zmianami).

Z tych względów orzeczono jak wyżej.

(SSO Tomasz Nowak) (SSO Leszek Grzesiak) (SSO Klaudiusz Senator)